

- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

- תורה ותמשיך להתפלל
- לדעת לחיות
- האור של רבי נתן
- תהיה יעקב ואל תהיה עשו
- המוכר שהתחלף
- התורה הזמנית
- השדה מגיע לתיקונו
- השמחה שאחרי הביטול
- השכל שמתחבא בעולם הזה
- שילוב בין אברהם ליצחק
- לגדל נפשות
- להתרגל ללמוד
- תפליך הלכות מצויות ג'

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

נושעת? תשמח ותודה. אבל אל תרפה - תמשיך להתפלל!

יום א', מחורת יום הכיפורים, תקצ"ב
 והנה מה מאד שמוחת נפשי במכתבך אשר קבלתי בשעה זאת, ההיייתי בדבריך בראותי שתודה לאל פבר התחלת לראות ישועת ה', איך הוא יתברך שומע תפלת כל פה תמידי.

אך אין על פי כן אתה צריך להתחזקת גדול ונפלא, בפרט בענין השיחה ביה' לבין קוהך.

גם צדיקים לזכר מה שאמרו הוא זכרונו לברכה בזה הלשון "מען טאר ניט דעם אויבערשטיין נאך גיבען", דהיינו קשהוא יתברך מרחיב קצת אסור להסתפק בזה, רק להתחזק ולהתנגע בכל פעם על השואר, מה שחסר לו עדין בעבודת ה', בפרט שעתין חסר לנו הרבה הרבה. אך אמר שאין על פי כן אסור להיות בעצבית ומרה שחורה, רק לשמח מאד בישועת ה', בפרט בעת שמתחייב קצת בחסדו.

ומשפיל על דברי יוכל להבין מעט, איך להתנהג בזה, לידע תמיד שעתין חסר לו הרבה מאד מאד, פמעת בלי שעהו, ואך על פי כן יהיה בשמחה תמיד.

פי גם בעת שצד לאדם חס ושלום ונדמה לו שאין השם יתברך פונה אליו כלל, אך על פי כן צדיקים להיות בשמחה תמיד ולמצא תמיד אינה הרחבה אפילו אז בבחינת בצד הרחבת לי זכו, ומכל שכן בעת שהשם יתברך מאיר פניו קצת.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	יום	לקוטי מוהר"ן קמא	לקוטי הלכות ח"ג	משנה בורה ח"א	דף הומי נדרים	ימי מוהר"ת
שבת	ב	יג	רעז	קמז	לכ	קב	קב
א	ג	יד	עור	קמח	לג	קג	קג
ב	ד	טו	רעז	קמח	לד	קד	קד
ג	ה	טז	רעז	קמח	לה	קה	קה
ד	ו	יז	רעז	קמט	לו	קו	קו
ה	ז	יח	רעט	קמט	לז	קז	קז
ו	ח	יט	רפ	קנ	לח	קח	קח

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ל"ג

מי מפרנס אותך?

כדי לחיות יש לאכול וגם לישון. על מנת להתפרנס יש לעבוד. המציאות מכריחה אותנו להתאים את עצמנו לכללים וחוקים. אין דרך אחרת?

בתמימות האמונה הטהורה. השגחה פרטית, עבודת הבורא מתוך חירות ושמחה והגדלת כבוד מלכות שמים בעולם. משכנו של יעקב הוא האוהל, אוהלה של תורה. כל עוד תלוי הדבר ברצונו, את כל הווייתו הוא משקיע

יעקב ועשיו. שניהם חיים כאן בעולם, לשניהם בתים צאצאים ואילוצים שונים. אך כל אחד מהם חי את חייו במקום שונה לגמרי.

שם. בצל הדעת החכמה והדביקות. אך בגזירת עליון, גם יעקב נדרש לעיתים לצאת מאוהליו. כדי להמשיך את ברכת השפע והפרנסה הוא מוכרח לצאת ולשלוח יד בענייני העולם. כדי להמשיך את הברכות לצאצאיו נאלץ אבינו יעקב לעשות את מדיו השעירות של עשיו. וזו עת מבחן חשובה במיוחד.

התמודדות יומיומית

העולם מכריח את כל הבאים בשעריו לשלוח ידיו בעניינים של חומר, משא ומתן, סידורים, התרוצצויות וכדומה. כאן, בשטחו השעיר של עשיו, נבחנת בכורתו ומעלתו של יעקב. משום שגם ובעיקר בחוץ יש לנהוג בשכל. להתהלך באורה של תורה, לעשות ולפעול מתוך אמונה וביטול והכרה שהכל ממנו יתברך ואין עוד מלבדו.

יעקב אבינו הנאלץ ללבוש את כלי אומנותו של עשיו, ממשיך לדבוק גם אז בקולו של יעקב הזורח בפנימיותו. משום שתמיד, גם במעמקי אילוצי החומר, יש לו ליהודי בתוכו פנימה קול ענוג וטהור של יעקב. קול התורה ואור השכל, הדביקות והנועם. קול של תפילה ותקווה לישועת השם.

יהודי יודע שגם ועל אף ההשתדלות הראויה שנכפתה עליו, עדיין הוא מצפה אך ורק לרחמיו של השם. שהוא לבדו זן ומפרנס, מחייה ומבריא. עושה היהודי גם את מלאכותיו החומריות באמונה טהורה. שליו הוא גם בתוך עומסי עבודה, משום שהוא יודע שלא פרנסתו ולא הצלחתו, לא חיי ולא גורלו תלויים בהשתדלותו. העשייה והעבודה אינם אלא קיום רצון הבורא. שכן גזרה חכמתו הנעלמת שיתנהג העולם בסדר שכזה.

בעולם הזה שולטים חוקים מסוימים. למשל, כדי לחיות יש לאכול, גם לישון. פרנסה משיגים באמצעות עבודה. על מנת לסדר דבר מה, מוכרחים להתרוצץ ולהיטלטל. החיים מאלצים אותנו להתנהג בהתאם לכללים מסוימים. לכאורה.

מתחת לפני השטח מתנהל כאן ממש מאבק איתנים, עקרוני, מהותי ועתיק יומין. בין שניים, יעקב ועשיו. שניהם חיים כאן בעולם, לשניהם בתים צאצאים ואילוצים שונים. אך כל אחד מהם חי את חייו במקום שונה לגמרי.

עולמו של עשיו מתחיל אף נגמר בעשייה. כל היום, בכל מהותו, ועד צאת נשמתו. הוא רואה אך ורק חומר, אילוצי מציאות, דחפים ולחצים. הוא משוכנע שאם הוא לא ידאג, אף אחד לא יעשה זאת במקומו. הוא סבור שהעולם הפקר, רוחש פחדים, סכנות ואיומים. ומשום כך הוא משנס את מותניו ושולח ידיו ברציחות וגזילות. אגרופיו הם אמונתו.

עולם של אמונה

יעקב איש תם יושב אהלים. עולמו מסור לשומרים. אף הוא חי כאן, גם הוא זקוק לפרנסה וגם הוא נדרש לעיתים להיות טרוד בסידורים שונים. אך הוא אינו מוצא בעשייה ובחומר עיקר. להיפך, ההשתדלות בעולמו תופסת מקום של טפל. חיייו מכוונים למטרה אחת ויחידה - להגיע בכל מצב ומכל מציאות אל התכלית והמטרה. לגלות בכל דבר את רצון השם החבו בפינימיותו ולהאיר את חשכת החומר, באורה הבהיר של ההשגחה.

עולמו של יעקב אבינו מורכב אמנם מגזירות המקום והזמן וחוקי הטבע, אך חיייו אינם משועבדים להם. אדרבה, הטבע אינו אלא כלי שרת לסודות עליונים, בידורים ותיקונים נפלאים הנעשים על ידי כל תנועה ועשייה טובה שנעשית כאן לפי דרכה של תורה ומתוך אמונה.

המלחמה הזו היא תמצית התמודדות חיינו, והיא כלל איננה פשוטה. בדרך כלל עשיו יוצא ראשון לאוויר העולם. המושכל הראשון בעולמו הוא, טבע וגשמיות. חונקנו והורגלנו לגשת אל ענייני עולם הזה בדרכו של עשיו, כלומר, מתוך תחושה שאם לא נעשה ונפעל מי יודע מה יעלה בגורלנו. מתוך חרדה ליום המחר ואמונה קנאית במקרי הזמן.

בכל יום מחדש אנו נדרשים להתגבר ולהשליט את יעקב על עולמנו. להיחלץ מדעותיו של עשיו, ולהידבק

המח של הרבי והפה של שלי

ב'שבועות הגדול' הגיע מארץ ישראל רבי שמעון תלמיד רבינו הק' להיות אצל רבי נתן על שבועות.

כששמע רבי שמעון את רבי נתן מדבר תורה, ענה ואמר כך: 'חשבתי שזהו תלמיד, זהו הרי הרבי עצמו!'

כאשר הבחין רבי נתן בכך נדעק ואמר: 'אני יודע שאינני הרבי, אני יודע שאינני הרבי.'

כזה איש צדיק, כזה קדוש, הוא הרגיש סכנה, אז הוא הבהיר מיד! לא, הכל הוא הרבי, אני עצמי אינני כלום, רק הרבי.

וכשרבי נחמן מטולטשין הלך להדפיס את הלקוטי הלכות, ראה אותם רבי נפתלי והתבטא: 'הרי זהו המח של רבינו, והפה של רבי נתן', וכשאמר זאת לרבי נחמן מטולטשין לרבי נתן, אמר לו: 'אני גם אומר כך, זהו המח של הרבי והפה שלי!'

אנו צריכים אם כן להתבונן איזו שמחה גדולה צריכה להיות לנו: רבי נתן חשב מרחוק עלינו להטיב אחריתנו, הוא מסר את נפשו, הוא מסר את כל חייו, הוא נעשה חולה, הכל עבורינו.

ואם כן צריכים אנו להתחיל לנצל את התפילות! שלא ישארו סגורים! לנצל את ה'ליקוטי הלכות', את המכתבים, ושנאהב אחד את השני, זה הוא עיקר הכלי לקבל את האור של רבינו.

מקווים אנו להשם יתברך שנזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

איך להנצל משמיעת לשון הרע:

א. כשרואה שהמדבר מתחיל לדבר לשה"ר: 'שמעתם מה שקרה אתמול עם פלוני?' יש לשאול אותו בפשטות 'בשביל מה אני צריך לדעת מזה?' ולהסביר לו שיש אופן שמוותר אם מספר בשביל אחד מהתועלות הנ"ל לפי התנאים המותרים. השאלה הזו נותנת זמן לשומע להתחזק ולהתגבר על סקרנותו לדעת מה נעשה עם פלוני, וכן מועיל למדבר לחשוב אולי אין צורך לספר מה שרצה לספר.

ב. אם רואה שאין כוונת המדבר לתועלת, יש להוכיחו בנחת ובלשון רכה ודרך כבוד, שרק הוא מפסיד מזה הוא מדבר לשה"ר כי זכויותיו עוברות לאותו אדם שמדבר עליו. וכשם שאינו רוצה שאחרים יגלו חסרונותיו, לא יגלה הוא חסרונות אחרים. ואם התוכחה תגרה אותו לדבר יותר, אל יוכיחו. קיצור הל' לשה"ר פ"ו סיף ה)

**בִּי עֵקֶר הַתּוֹרָה הוּא הַרְצוֹן, וְאִי אֶפְשָׁר לְיָבוֹשׁ לְרָצוֹן
כִּי אִם עַל יְדֵי אֲהָבָה וְאַחֲדוּת:**

ליקוטי הלכות, ערב, ל

חיים של יעקב מול עשו

אינו מוכן לחכות ולהמתין, מוכרח שהכל יהיה מוכן 'ועשוי' מיד. לעומתו יעקב מבין שהקדושה בתחילתה כמו 'לד מסכן', אך 'חכם' לדעת שלוקח זמן עד שההרגשה הפנימית גודלת והאמת תתגלה, בינתיים עושים רצון ה' מתוך קבלת עול מלכות שמיים פשוטה (שם).

יעקב ועשו - עשו איבד בכורתו רק בגלל שראה את חיצוניות צבע המאכל עד שאמר 'אדום האדום הזה', ולא רצה להאמין בפנימיות המאכל שיש בו ניצוצות אלוקיים שכל אחד צריך לבררו על ידי קדושת אכילתו וברכותיו, (ליקו"ה פקדון ד').

יעקב ועשו - עשו מבין שאי אפשר למשוך את לב האדם אל החן השיקרי והמאוס של העולם, אם לא שמתחילה יתלבש במצוות ויוכיח ליעקב מתוך התורה, שאין לו שום חן למעלה, מחמת שהוא מלא חטאים וכו'. אך יעקב מסתכל בפנימיות הבריאה והוא מבין שבוודאי יש לו חן גדול למעלה אף אם התרחק מאוד (שם).

יעקב ועשו - עשו מתלבש במצוות [איך מעשרים המלח וכו'], ובכח התורה הוא מראה ליעקב שמי שמתעסק בעסקי חולין הוא אינו עובד ה' ואין לו חן בעיני ה', וכך בא להרחיק את יעקב. אך יעקב יודע להתלבש בבגדי עשו - ידיים ידי עשו, המתעסק בעסקי חול, ולהשאר ב'קול קול יעקב' לשמור פנימיות מחשבתו מקושר אל הדיקויות בה!'

תולדות - הפרשה נקראת 'תולדות' להזכיר לנו מהיכן נולד יצחק שהוא מידת הדין. כי ליצני הדור אומרים שכל הצרות והדינים הם מהקליפות [אבימלך], אך באמת כל הדין של יצחק נולד מאברהם, ושורשו במידת החסד, כי הכל לטובה (ע"פ ליקו"מ ע"ד). והעצה היא, להיות 'צר קלסתר פניו' של הדין כמו הפנים של אברהם, להרגיל עצמו בכח גדול לעשות פנים שמחות כמו של אברהם איש החסד, וכך יגלה שהדין הוא באמת חסד.

תולדות - בפרשה זו מתחיל הביור הגדול בין יעקב לעשו, בין יהודי לגוי. יעקב הוא איש 'תם' - איש אמת. לא רק שלא לדבר שקר, אלא לחיות את האמת של הבריאה למצוא את השי"ת, ולכן פעמים שיש להיות 'חכם' כאילו לשקר, ולגנוב מעשו את ה'בכורה' וה'ברכות'.

יעקב ועשו - יעקב איש חכם המסתכל בפנימיות של הבריאה, לעומתו עשו הוא 'כסיל' שאינו חפץ בשכל ותבונה, אלא הולך אחר 'התגלות ליבו' והרגשיו, ושקוע בתאוותיו (ליקו"מ ס' א').

יעקב ועשו - יעקב מסתכל בפנימיות של מצווה, והוא רואה את החן שיש למעלה מכל יהודי המקיים רצון ה', לעומתו עשו הוא איש חיצוני, הנמשך אחר החן השיקרי של העולם (שם).

יעקב ועשו - עשו מוכן לעשות מצוות, אבל מחפש להרגיש תיכף ומיד הרגשה של קדושה, אם אינו מרגיש הוא בורח,

הליכות

שיחות ומנהגים

פרנסה

ז"י זכיער מ"ד יג'לט וי' ז' ז'אקט ד'אס א'יער געבן מיט א צווייטן - 'תמסר את הפעולות בדרך הפאסט (דאר), זה יעלה לך סך מעט אבל תהיה בטוח במעונותיך מאשר אם תשלה הפעולות על ידי איש אחר':

בעיר ברסלב דר יהודי אחד, שהיה מקרב מעט למוהר"ג. והנה מספרו היה בעסקים כנגד חק הממשלה. ומוהר"ג היה זהויה בכל פעם לבלי לעסק בעסקים כאלו שהם נגד זין המלכות, אולם הוא לא עמד בנפשו זה, כי התעורר בדרך זה בקלות. ולא עברו ימים מועטים והתעוררו והושיבוהו למשפט, ופסקו דינו למאסר. וכתב מוהר"ג לברקרו בכלאו, והנה לפניו צרותו, אמר והודה למוהר"ג: 'מתחרט אני כעת על זה שלא שמעתי אז לקולכם, וכמה צודקים היו דברכם לבלי לעסק באלו המסחרים'. אמר לו מוהר"ג בציחות: 'איך מתחרט על זה ששמעתי בדרךים אלו, אלא מתחרט אהה על שלא הצלחת להערים על השלטונות יותר, ולא היית נפתם. ועד שלא תבין לגעור בעצמך ולומר לעצמך: 'עדין אני איך נקרא מתחרט':

פרש פעם מוהר"ג את ה'תפארת ב'תפלת י'הא ר'עוא (ש'סוף ה'קדוש 'אפור ב'ש'חין): 'וימין ו'תהיב ל'נא מ'זונא ו'פרנסתא ו'טבתא ב'לי צ'רה ו'עקתא'. הניו שלא יהיה לנו פרנסה מהפ' ינות ש'מביאים לנו לה'תפלת על צרות ישראל ח'ליה, רק ש'יהיה לנו פרנסה טובה ב'לא צרות, ו'היה ו'פרנסתא ט'בא ב'לי צ'רה ו'עקתא של ישראל ח'ליה:

ענינו מ'מון א'צל ר'בנו הקדוש הם מה'דברים החמורים ביותר. ו'ענינו המ'מון בכלל, ו'בפרט המ'מון ה'ה'לתי, א'פלו ב'ש'יה פ'רוטה - 'אין פ'רע'דע ק'אפיקע' היה ה'ה'ריות ו'חמרות גדולות עד ל'מאד. ו'ספר ר'י א'ברהם ב'ר נ'חמן ל'רבי לוי יצחק, ש'היה פ'זה פ'חד ב'ענינים אלו, ו'תקדקו ב'זה מ'משל מ'פ'אית ועד כ'פיצ'ה, ש'היה המ'מון ל'לא ש'מין ח'ש של נ'גיעה ב'מ'מון ה'ה'לתי:

א'חד מ'אנשי ט'לומנו ד'עיר ברסלב היה מ'למד ב'לארצון א'צל בעל ה'בית א'חד, א'חור פ'ך פ'ש'יה צ'ר'ף ל'חזור ל'ביתו, לא ל'קח את ש'כר המ'למדות א'לא ס'כס ע'מון ש'מסרם ל'איש א'חר, ו'הלה י'עביר לו א'ת הפ'עולות, ו'אמר לו מוהר"ג: 'איב א'יעבר אויך ד'י פ'אסט ע'ס ו'עט ד'י פ'עטס ק'אט'ן, א'בער דו ו'עטט

היכן המוכר הקודם?

השמש הטבריינית קפחה בעוז על ראשיהם של שני החסידים. הם היו עייפים ותשושים מהנסיעה הארוכה ב'אוטומוביל' המקרטע מירושלים לחיפה, ומחיפה עד הנה. בדרך לא פעם גנח המנוע המיושן והשמיע קול כעומד לשבוק חיים.

סוף סוף הם ניצבים כאן בתחנה המרכזית של טבריה. עדיין המסע לא תם, עד אשר ימצאו עצמם בציונו של התנא האלוקי רשב"י זיע"א

שנים חלפו מאז. שוב מוצא את עצמו רבי יעקב זאב בטבריה, גם הפעם פנה אל אותו קיוסק. הוא זכר את בעל המקום וסבר לראותו שוב כאן, אלא שהפעם רואה הוא יהודי שחזותו כשל שומר תורה ומצוות, עטור זקן ופאות, עומד ומוכר במקום.

"סלח לי, היכן האדם שהיה מוכר כאן פעם?" התעניין. הביט בו המוכר בפליאה: "אדם אחר?! איש לא מכר כאן מלבדי!" לפתע לבשו פני המוכר ארשת הפתעה. "אמור לי, זה אתה שהיית כאן לפני מספר שנים והשמעת לי אמרה בשם רבי נחמן מברסלב?" "אכן" אישר רבי יעקב זאב שזכר היטב את אותם חילופי הדברים, אך לא הבין מה מקשר בין המוכר "ההוא" ליהודי שעומד לפניו.

דיבור מהרבי החסיד ר' יעקב זאב ברזסקי זצ"ל

שבמירו. אולם ככלות הכל קרובים הם יותר למחוז חפצם.

היה זה יום חם ולוהט במיוחד. נטפי זיעה בצבצו על מצחם של השניים, והם שיוועו ללגימת צוננין שתשיב את רוחם. נשאו עיניהם נכחם והנה קיוסק. פנו לשם לקנות כוס שתיה להרוות צימאונם. המוכר, שניצב גלוי ראש, הבחין בשני יהודים מזוקנים בעלי חזות חסידית מתקרבים לעבר הקיוסק שלו, ומיהר לחבוש כיפה לכבודם.

"מה תרצו?" "שתי כוסות סודה אם אפשר". מיהר הלה להגיש להם את מבוקשם, וכשברכו 'שהכל' ענה אמון לברכתם. בטרם עזבו השניים את המקום והלכו להם, פנה האיש לעברם: "אם כבר באתם לכאן, אמרו נא לי איזו אמרה טובה שתישאר בזיכרוני".

אחד משני החסידים, רבי יעקב זאב ברזסקי, הרחרח רוגע. אמרה טובה מבקש האיש ואין לסרב לו. "רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב אמר: 'אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן'..."

הם נפרדו לשלום מבעל הקיוסק, ופנו לדרכם מירונו. ולא שיערו בנפשם איזו מהפכה מתחוללת ברגעים אלו ממש בלבו של בעל

"דע לך, שאת כל יהדותי אני חייב לך!" הכריז בעל הקיוסק בהתרגשות. "אחרי שעזבתם את המקום והלכתם, התחלתי להרהר ביני לבין עצמי: הרי מי כמוני קילקל כל כך הרבה, האם ישנם סיכויים לתקן? אבל הצדיק אמר: 'תאמין שיכולים לתקן'. כל הדרך לביתי שמעתי באוזני רוחי את הקול מכריז באזני: 'תאמין שיכולים לתקן'..."

ואז החלטתי להתחיל לתקן. לאט לאט התחלתי ללכת אל בית הכנסת, ובהמשך להוסיף שמירה על כשרות וכן הלאה.

"והיום, כפי שעניך רואות, אני יהודי שומר תורה ומצוות, וכאלה הם גם אשתי וילדיי! התהילה לבורא עולם על שגמל עמי את החסד הגדול הזה ששלח אלי שלוחים טובים כמוכם לזכותני לחיי נצח ולעולם הבא!", סיים המוכר הנרגש ולא נחה דעתו עד שחייב את רבי יעקב זאב ונשקו והעתיך עליו ברכות חמות כשדמעות גיל בעיניו.

את הסיפור שמע הרה"ח ר' נחמן בורשטיין מפי רבי יעקב זאב, שהפטיר ואמר לו בהאי לישנא "מאז למדתי שצריך תמיד שיהיו שגורים על הלשון דיבורים מהרבי, להשמיעם בכל עת מצוא".

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ה מאמר י"ד

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וְזֶה בְּחֵינֵת הַגֶּן עֵדֶן, בְּחֵינֵת מִשֶּׁה וְאֶהְרֶן. גֶּן, הוּא בְּחֵינֵת הַנֶּפֶשׁ, בְּחֵינֵת (וְרֵמָה ל"א): "וְהֵיטֵב נִפְשָׁם בְּגֵן רֵוַח". עֵדֶן, הוּא בְּחֵינֵת הַתְּכֵלִית. בִּי עֵדֶן עֵינָן לֹא רְאִיתָהּ (כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵינוּ לְנֶרְכָה, בְּרִכּוֹת ל"ד): בְּחֵינֵת בְּטוֹל בְּנ"ל:

וְזֶה בְּחֵינֵת (תְּעִינֵת ל"א): 'עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת מְחֹל לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֹא, וְכָל אֶחָד מִרְאָה בְּאֶצְבְּעוֹ וְכוּ'. מְחֹל, זֶה בְּחֵינֵת הַשְּׂמֵחָה, שְׂהִיא כְּלִי לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה בְּנ"ל. וְכָל זֶה עַל יְדֵי הַבְּטוֹל, שְׂעַל יְדֵי הַזְרִיחָה שֶׁל הַרְשִׁימוֹ מִן הַבְּטוֹל, מִשֶּׁם בָּאָה הַתּוֹרָה, עַל יְדֵי הַכְּלִים, כְּמוֹ שְׂמוּבָא שָׁם. וְזֶה בְּחֵינֵת מִרְאָה בְּאֶצְבְּעוֹ. מִרְאָה, זֶה בְּחֵינֵת הַמִּרְאָה וְהַזְרִיחָה שֶׁל הַרְשִׁימוֹ, שְׂמִשֶּׁם בָּאָה הַתּוֹרָה. וְזֶה בְּחֵינֵת מִרְאָה בְּאֶצְבְּעוֹ, בְּחֵינֵת הַתּוֹרָה, שְׂהִיא בְּחֵינֵת (שְׂמוֹת ל"א): "אֶצְבַּע אֱלֹקִים":

עיקר התיקון של השדה ע"י הארת העדן אל הנשמות שבגן

כאן מתבאר היטב שעניין השדה האמור כאן הוא בחינת הגן עדן, כי כל נשמות ישראל הם אילנות שבגן עדן, ותיקונם הוא ע"י הארת העדן שהוא הארת הביטול אל התכלית, ועי"ז יש להם את הכח "לגדול" בגן, גם אחרי שמסתלק אור הביטול, כי זה עיקר העבודה בעת החזרה מהביטול שהוא בחינת השוה, להמשיך את הרשימו של אור התכלית שהאיר בעת הביטול, עד שע"ז זוכים לבטל את חיזו דהאי עלמא, וזה עיקר התיקון של הנשמות שהם האילנות שבגן, כי כל נקודה של שכל כזה שזוכים להוליד הוא בחינת פרי שהוא עיקר התיקון של האילנות שהם הנשמות שבגן, וכמו שנתבאר במאמרים הקודמים.

התיקון בעולם הזה ובעולם הבא תלוי זה בזה

והתיקון הזה של הנשמות הוא הן בעולם הזה והן בעולם הבא. כפי שמתבאר במאמר שעיקר התיקון הוא להביא את הנשמה שתוכל להתפלל כראוי, ומאידך הזכיר רבינו נשמות שהם ערומות שמצפות לתיקון שמשמעותו על העולם הבא, כי באמת שני הדברים תלויים זה בזה, כי עיקר התיקון של הנשמות הוא להאיר בהם את הארת התכלית עד שיוכלו להכניס את ההארה הזו לתוך כלים, שע"ז נעשה לבושים לנשמות, ששהם עיקר תיקונם, ותיקון הנשמות בעולם הזה הוא תיקונם לעולם הבא, וכמו כן תלוי בזה תיקון כל העולמות שהכל תלוי בתיקון השדה הזו.

צדיק גדול ומופלג במעלה

וממילא מובן שכלכל זה צריך צדיק גדול ומופלג במעלה מאוד מאוד כמו שהזכיר רבינו בתחילת המאמר, וכבר נתבאר שכל הלשונות שהזכיר רבינו על מעלותיו ומדרגותיו של בעל השדה, הם סדר התיקון שממשיך עלינו, ע"י האתערותא דלתתא שלנו בעניין זה, ואחר כל זה הוסיף רבינו שצריך להיות צדיק גדול ומופלג במעלה מאוד, והזכיר בזה כמה לשונות של הפלגה, ועל פי הג"ל מובן שזהו כלפי עצם התיקון שהוא המשכת הארת העדן, שהם רחמים נוראים מאוד, וכדי להמשיך הארה זו מוכרח המתקת הדין והמשכת מידות הרחמים במדרגה נוראה מאוד, ולזה צריך להיות "אדם גדול ומופלג", היינו שהוא מופלג בשלימות בחינת אדם, [שהוא בחינת הדעת כמבואר בליקוטי מוהר"ן תניינא סי' ז' ועוד, וכן מרמז על הכנעת החומר לגמי כמבואר בליקוטי מוהר"ן סימן לו שאדם הוא בחינת הכנעת החומר והארת הנשמה], וכן "צדיק גדול" שהוא דרגא נוראה של קדושה, ושאר המעלות והמדרגות שהזכיר רבינו, שע"ז הוא בחינת "גבור חיל" שיש לו כח לעלות בגבורה דקדושה להמתיק את כל הדינים, ולהמשיך רחמים עצומים ונוראים, ואף שצריך מחמת זה לסבול ייסורים נוראים, אינו משגיח על כל זה כלל, אלא אדרבא דייקא עי"ז עולה ומתבטל למקום שמתבטל עד שזוכה להמשיך משם הארות

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

על מה כתב ר' נתן: "זה נחמתנו זה ישועתנו זה תקוותינו זה שמחתנו לנצח נצחים. אשרינו?" על שזכינו להתקרב לרבינו הקדוש! עלים לתרופה רל"ו

על מה נאמר ש'עדיין השטן מרקד בינינו'?

הזוכה: נחמן וייספיש, בית שמש
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

כוכבי אור שור"ש

נוראות, ומשיכם לתוך כלים וצמצומים נוראים עד שכל הנשמות שבגן יכולים לקבל הארה זו.

הכלי לקבל הארה זו הוא ע"י השלום והאחדות

ועוד נקודה יסודית יש בעניין זה וזה נלמד ממה שהביא רבינו את המאמר חז"ל שעתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבוא וכל אחד מראה באצבעו, שהחב לקבל את הארה הזאת של הביטול, שהוא הארת העדן לנשמות שבתוך הגן וכנ"ל, הוא רק ע"י בחינת המחול, שהוא בחינת שלום ואחדות שבין ישראל, כי מחול עניינו שכולם יושבים יחד בעיגול, בלי קנאה ושנאה ותחרות, רק כולם עם הפנים למקום אחד, שהוא התכלית, ודייקא ע"י זוכים לקבל את הארת התכלית.

ועניין זה מרומז גם כן בתחילת המאמר שבעל השדה עוסק לתקן את האילנות באופן שלא יכחישו אחד את חברו, עד שלפעמים נצרך בשביל זה להרחיק אחד מחברו, והיינו כי מה שהאילנות לא יכחישו אחד את חברו הוא עניין יסודי בעצם תיקון האילנות שבגן, שעיקר התיקון הוא ע"י שמאירים להם את הארת הביטול שהוא בחינת הארת העדן, ולזה מוכרח שיהיה שלום ואחדות גדולה בין הנשמות שבגן, וכפי עוצם מדרגת השלום והאחדות, כן יכולים לקבל את הארת הביטול, וכנ"ל שדייקא המחול שיושבים יחד, הוא הדרך לקבל את הארת הביטול שהוא בחינת מראה באצבעו.

כדי להמשיך אור גדול מוכרח שיהיה הרבה כלים

ועומק העניין מבואר בכמה מקומות בליקוטי הלכות, ויסוד העניין הוא מה שמבואר במאמר הזה עצמו שכדי להמשיך את האור של העדן לתוך הגן, מוכרחים להכניס את האור לתוך כלים, ואצל כל אחד בפרטות הכוונה להכניס את אור הזריחה לתוך כלים של תורה שהם עצות ודרכים איך להאיר את אור התכלית בתוך בחינת השוב עד שע"י זוכים לבטל את חיזו דהאי עלמא וכמו שנתבאר במאמרים הקודמים, אבל מונח בזה עוד שכדי לקבל את האור הגבוה הזה מוכרחים את השלום והאחדות, שע"י יש כאן הרבה נשמות שהם כלים לקבל את האור הגבוה הזה.

כי האור הזה של התכלית שהוא בחינת הארת העדן, הוא אור עצום ונורא מאוד מאוד, ואין שום אפשרות שהאור הזה יאיר בעולם הזה אפילו בדרך זריחה וביטול, רק כשיש הרבה נשמות יחד שהם כלי לקבל את האור, כי זה כלל שאור גדול שיוורד לעולם הזה מוכרח להתחלק לכמה שיותר חלקים כדי שיוכל להאיר בעולם הזה, וכמו שמבואר עניין זה באריכות בשיחות הר"ן (אות צג) וז"ל שם 'דע שיש אור שהוא מאיר באלף עולמות. וזה האור אין אדם פשוט יכול לקבל מחמת גדלו. וצריך לזה חכם גדול שיוכל לחלק אלפים למאות. דהיינו שיוכל לחלק האור הגדול לחלקים קטנים כדי שיוכלו הקטנים במעלה לקבלו מעט מעט, ולכן כדי לקבל את הארת הזריחה הזאת מוכרח התקבצות של הרבה נשמות יחד בשלום ואחדות, שע"י הם יכולים לקבל את האור הנורא הזה, ולכן בקבלת התורה היה מוכרח שיהיה שישים ריבוא נשמות ישראל בתכלית השלום והאחדות, בבחינת כאיש אחד בלב אחד, וכן לגילוי אור הזוה"ק הוכרח השלום והאחדות בבחינת אגן בחביבותא תליא מילתא, ולכן דייקא עניין המחול שהוא השלום והאחדות הוא היסוד והחב לקבל את הארת הביטול הזה.

לבקש שלום שיהיה שלום בין ישראל, ושהיה שלום לכל אדם במידותיו וכו'.

ועל אף שכל תורה זה שכל בפנ"ע, וצריך להקשיב מחדש להקדמות שרבינו מלמינו בלי לסתום את המה ע"י ההקדמות שיש לנו כבר,

אך עכ"ז כדאי לתת את הלב, לך שרבינו באמת רוצה שנדע שהכלל (שכולל הכל) הוא שנחיה בשלום, ושהאדם יפסיק לחיות בפירוד ומחלוקת על עצמו ועל אחרים.

וכל אחד יודע בנפשו כמה שאנו זקוקים לישועה שיהיה שלום,

וכשהיה שלום בינינו ולא נכעס

לא על עצמינו ולא על חברינו, ונדע שד' ממלא כל עלמין, ואפילו המקומות האפילים שלנו או מה שנראה לנו אפל אצל חברינו, אז נזכה לאהוב גם את הש"ת, אכ"ר.

משה גיזונטר, צפת

וכמו שמוכן מקשרי התורה, ההתחדשות היא הידיעה שד' אחד גם בתוך יסורי העולם, וכמו שרבינו אומר שעל האדם לעשות אחד מכל התפילה, דהיינו לגלות שכל חלק ורגע בחיים זה עוד מקום שהאחדות מתגלה בו וצריך ללקוט אותו,

וכמו בגידולי התפילה כך גם בגידולי הנשמות יש את עניין הליקוט והקיבוץ, ורבינו לימד אותנו שהצדיק זוכה לזה בתכלית, עד כדי שאם אחד מישראל יוצא מהשדה, הצדיק מרגיש יסורים (שהרי הוא המח של עם ישראל) כאילו חתכו לו איבר וכל מגמתו זה לאחד בחזרה.

ובמילים אחרות העניין הוא לעשות שלום בין המאורעות והמידות שעוברים עלינו, בין טיבו ובין עקו, ולעשות שלום בין כל ישראל.

הנה בתורה לג' רבינו מתחיל עם זה העניין 'שהכלל הוא שצריך

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום, ב"ה אנו זוכים להתחיל תורה חדשה, תורה מופלאה, שאפילו בהסתכלות מרחוק היא מעוררת חיבור ורוצן ללכת איתה ולהיות חלק ממנה,

רבינו מלמינו כיצד לאהוב את הש"ת, ומביא לשונות מופלאים כגון שהאדם 'יכול לאהוב את עצמו עם הש"ת באהבה יתירה', ועוד כהנה וכהנה, ויה"ד שנזכה לדבוק וללכת לאור תורה זו ושהיא תקבע בליבנו לנצח.

כעת אנו עומדים בתפר בין התורות סה' ולג', ובהצצה בתחילת התורה ניכר איך ע"י האור שזכינו לו בתורה סה' ניתן להכנס לתורה לג' בהארה יתירה.

רבינו לימד אותנו שצריך לכוון את עינינו לתכלית, וע"י נזכה לדעת שד' כולו טוב כולו אחד, ונגלה שכל היסורים הם לטובתנו, ונזכה לשוב למקום היסורים ולמתקם ע"י התחדשות התורה.

טעם גן עדן

הגדלת הנפש

הנפש גודלת על ידי השכל

[א] בתורה ס"ה מגלה רביז"ל יסוד נחוץ ביותר לכל מי שרוצה להכנס לבית מדרשו של רביז"ל.

"השכל הוא מגדל את הנפש". שהרי נפש האדם צמאה ומלאה מליחות, שעל כן מתעורר לתאוות רעות ור"ל כי מחפש חיות לנפשו. והעצה האמיתית לצמאון הנפש הוא חיות בעבודת ה', לטעום נעימות עריבות התנוצצות קרבת ה'.

[ב] אך הרבה טועים בכך שמנסים לטפל בנפש ולגדלה על ידי פעולות חיצוניות שיעוררו את הנפש, ומחפשים תמיד לחיות בהתלהבות הלב בעבודת ה', להרגיש טעם של אור וחיות לבבי בתפילה ותורה ושאר עניני עבודת ה'.

ואף שאכן יש לעשות פעולות חיצוניות לעורר הלב לעבודת ה', וכפי שרביז"ל למדנו לעשות תנועות בתפילה ולהרים את הקול (שיחות הר"ן ע"ד - ע"ה), וכן לעשות פעולות חיצוניות בשביל לבוא לשמחה, כי הגוף הגשמי אינו מבין שום שפה אחרת, חוץ מאשר 'מקלות' (ליקו"מ ס' א'), ועל כן צריך האדם להכריח בכח גדול להכנס לכל דבר בעבודת ה'.

[ג] אך כאשר רוצים לגדל את הנפש, בהכרח וקשה יותר לטפל בנפש, שכלל הוא אור שיוורד לעולם הזה מוכרח להתחלק לכמה שיותר חלקים כדי שיוכל להאיר בעולם הזה, וכמו שמבואר עניין זה באריכות בשיחות הר"ן (אות צג) וז"ל שם 'דע שיש אור שהוא מאיר באלף עולמות. וזה האור אין אדם פשוט יכול לקבל מחמת גדלו. וצריך לזה חכם גדול שיוכל לחלק אלפים למאות. דהיינו שיוכל לחלק האור הגדול לחלקים קטנים כדי שיוכלו הקטנים במעלה לקבלו מעט מעט, ולכן כדי לקבל את הארת הזריחה הזאת מוכרח התקבצות של הרבה נשמות יחד בשלום ואחדות, שע"י הם יכולים לקבל את האור הנורא הזה, ולכן בקבלת התורה היה מוכרח שיהיה שישים ריבוא נשמות ישראל בתכלית השלום והאחדות, בבחינת כאיש אחד בלב אחד, וכן לגילוי אור הזוה"ק הוכרח השלום והאחדות בבחינת אגן בחביבותא תליא מילתא, ולכן דייקא עניין המחול שהוא השלום והאחדות הוא היסוד והחב לקבל את הארת הביטול הזה.

השכל שבכל דבר

בהסתרה זו, אין לו אלא להתבטל לאור השמש, שידע בנפשו שאף על פי שלא זכה לאמת, ועדיין אינו חש שאין שום מציאות מבלעדי השי"ת, אך הוא חוקק בלבו כי עולם זה הוא אינו מציאות.

בישבו לאכול הוא חוקק בדעתו כי הוא אינו מתיישב למלאות את כרסו בתאוות אכילה, הוא אינו אלא מקיים את רצון השי"ת שציווהו לאכול כדי לחזק את גופו, העולם כולו הוא אינו אלא כלי קיבול לאורו ית' ולא יותר.

לא יחפוץ

אמנם אף דרגה זו גבוהה היא, אך אין עליו על אדם אלא לרצות את אור השכל דקדושה, אין השי"ת דורש מהאדם לאחוז בדרגה זו אלא לחפוץ בכך, כי ההיפך מהסתכלות זו היא עשיו, הוא אינו חפץ באותה תבונה כלל, הוא אינו מנסה לצאת מהבליו של עולם ולראות בעולם את השי"ת, הוא אינו חפץ אלא ב'התגלות לבו', התאוות העומדים כרגע לנגד עניו הם משאת לבו בהם בלבד הוא חפץ.

ההיפך ממנו הוא יעקב, שהוא מי שלא יחפוץ בהתגלות לבו כי אם בתבונה' הוא אינו מעוניין בתאוותיו של עולם, 'אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש...', הוא רוצה בהשי"ת בלבד, אמנם היצר מנסה להסיח מלבו רצון זה ופעמים אף מצליח בכך, אך רצונו הוא אחד 'תבונה', רוצה הוא בפנימיותו של שכל, בפנימיותו של עולם, באור השי"ת המחייב את כל הבריאה כולה.

אדם הרוצה בשכל זה הרי הוא כבר בבחינת 'יעקב', מקושר הוא למלכות דקדושה ואור השכל 'מאיר לו בכל דרכיו' במבואר שם במאמר, אכ"ר.

העולם קורץ על שלל תאוותיו, כל הנהגת העולם מושכת את האדם לגשמיות ולהתרחק מהשי"ת, היש בו בילוד אשה כח להלחם נגד כל זה, היכול אדם להזדכך מהם?

מבאר רבינו (לקו"מ ס' א) שעל דבר זה נלחמו יעקב ועשיו, עוד מלידתם כמו שנאמר בפרשתנו ועד דורות עולם.

יעקב הוא אור החכמה כמו שנאמר שכן נקרא יעקב "ויעקבני זה פעמיים", ותרגם אונקלוס 'וחכמני', בכח החכמה דקדושה יכול האדם להשיג שכל התאוות אינם כלום, כמו שיהיה לעתיד לבוא שנאמר 'אז תימלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים', הכלים והגופים המונעים מהאדם להשיג את אור השי"ת יתבטלו, ואז יאיר האור 'כשבעת ימי בראשית'.

אלא שאור הדעת הזה הוא אור שאין אדם יכול להשיג אותו, וכאור השמש שאי אפשר להסתכל בו, לכן עבודת האדם היא להמשיך את האור לתוך העולם הזה, בבחינת לבנה, לראות את אור השי"ת כפי שמתגלה בתוך כלי העולם הזה.

אבל גם השגה זו אינה בכוחו של אדם, אדם יכול לעבוד על עצמו, יכול להלחם עם יצרו ופעמים אף לנצחו, אך עבודה זו לראות כי אין עוד מציאות מלבדו השי"ת וכל העולם על תאוותיו והבליו אינם כלום היא אינה בידו.

העצה לזה הוא התבטל לאור השמש, כי באמת האדם אינו יכול להלחם עם מציאות העולם, לא יוכל להלחם

עומק הפרשה

יצחק בן אברהם

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם אֲבִירָהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק: שהיו ליצני הדור אומרים מאבימלך

נתעברה שרה וכי צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם, והעידו הכל אברהם הוליד את יצחק (רש"י).

נתקשו המפרשים למה לא הודיע הפסוק ענין זה עד שמדבר מלידת יעקב (עיי' רמב"ן ואלשיך שם, ועיי' עוד בראשונים כמה ק"ל בענין זה).

את שורש ליצנות זו מבאר רבינו ז"ל, שלידת יצחק מרמזת על הכניסה לעבודת ה', הרבה פעמים מאירה באדם התעוררות לעבודת ה', אך כעבור תקופה קצרה הוא רואה שהתעוררות זו חלפה, ותחתיה צמחה התייבשות, ואינו רואה בנפשו את הכח וההתעוררות לעמוד בקבלה וההתעוררות שקיבל על עצמו.

מבאר רבינו שכהאדם נכנס לעבודת ה', בזה הוא נכנס לבנות את השכינה הק', כשם שהאבות הק' בנו אותה שלב אחרי שלב, כך גם כל אדם שמתעורר לעבודת ה' צריך להכנס בדרך של בנין השכינה שפעלו אבותינו.

לכן השלב הראשון הוא התעוררות והרגשת התקרבות לעבודת ה', בבחינת אברהם אבינו איש החסד והאהבה, מידת החסד היא מידת השפעה ללא גבול, ולכן הוא תחילה העבודה, והיא מגיעה לאדם בקלות.

אך אחר שבנה את השכינה בבחינת אברהם איש

גילוי וגידול הנפש

עבודת החינוך הוא לא רק להרגיל את הקטן במעשים טובים. העיקר הוא לגדל את נפשו מקטנות לגדלות, לחבר את פנימיות נפשו אל השי"ת, אל התורה, יהדות, והצדיקים. בפרט בדורות אלו שכמעט לא שייך להימלט מנסיונות, ואם אין משקיעים בחינוך פנימי עמוק בגידול הנפש, מה יתן לו הכח לעמוד נגד הרוח ביום מן הימים כאשר בוודאי יבוא לידו נסיון.

אך האמת שיש להשקיע בחינוך פנימי, לא רק בשביל הכח לעמוד בנסיונות, כי גם אם נצליח לשמרו שלא יקלע לנסיונות, בכל זאת עיקר היהדות הוא חיבור פנימי ונפשי להשי"ת, 'ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך'. ועל כן צריך תמיד להיות מכוונים ומרוכזים בזכרון הזה, שתפקידנו בחינוך הוא לגדל את הנפש להיות 'נפש יהודי' - שיכנס תחת ההגדרה 'בעל נפש' - הגדרה המוזכר בהלכה כמה פעמים.

איך מגדלים את הנפש?

לפני שמגדלים את הנפש, יש לגלות לנער את המציאות הזו שיש לו בכלל נפש. כי פעמים מרוב שמתעסקים עמו רק במה שצריך ובמה שאסור לעשות, נעלם אצלו הנפש באופן שכלל אינו יודע על קיומו, הוא לא מכירו. ולכן יש להרבות מאוד בכבוד הנער.

כי שורש כל הנפשות הוא מהכבוד למעלה (ליקו"מ ס"ז, ח') תנינא ועוד הרבה מאוד בליקו"ה). כל יהודי הוא מכובד מצד עצמו, שהוא חלק אלוך ממעל המושרש בכסא הכבוד. וע"כ מושרש בכל נפש, הרצון להיות מכובד. אי אפשר לעקור זאת מהאדם, כי בלי כבוד הוא מאבד את כל נפשו [ועד כמה רביז"ל הזהירנו מענווה פסולה].

ואם התורה מזהירה מאוד על כבוד הזולת, בוודאי שמוזהרים אנו על הנפשות שהם תחת אחריותנו. הן מצד 'סור מרע', להזהר לא לבזותם להתנהג אליהם בהשפלה. וגם בחלק ה'שמאל דוחה' שצריך להענישם או לייסרם בתוכחה, יש להזהר שלא ליגע בנקודת הנפש, להשפיל את עצם כבודם. והן מצד 'עשה טוב', להקפיד מאוד לכבד ולהערך.

לא לכבד במטרה של תרגיל חינוכי להרוויח שיתנהג כראוי. וגם לא מתוך כוונה לחזקו שיהיה לו 'בטחון עצמי' וכו', הגדרות שאין שורשם מהתורה. אלא לכבדם מתוך הכרה פנימית של המחנך האחראי על נפשו [בתקופה זו], שהעומד לפניו הוא באמת נפש יהודי המושרש מכסא הכבוד.

ורק על ידי הכרה זו יוכל לגדל מציאות של 'נפש' יהודי. שזהו האחריות הגדולה ביותר של המחנך לגדל 'נפש'. כי אף שבכל גיל יכול האדם לגדל את נפשו הפרטי, אבל בגיל צעיר הוא עבודת מחנכיו לגלות ולהוציא לאור את יקרת נפשו של הנער, וקשה מאוד לגלות אור הנפש בגיל מאוחר יותר. ויש לו למחנך לשים על זאת את כל מעייניו איך בכל פעולות חינוכו יזכה לגלות ולגדל נפש היהודי של הנער.

מתחדשים

התורה הזמנית: אחר חודשים ארוכים בהם זכינו לעסוק בתורה ס"ה, כעת כלל העוסקים בתורות רביז"ל עוברים לתורה ל"ג בו נלמד לחיות עם שלום בכל מקום, ועל הקשר הנצחי עם השי"ת. טעמו וראו כי טוב!

ארגון 'תמימי דרך' בסיוע ארגון 'לטייל בתורתו' שמחים לבשר לציבור על הפוענו של מגזין 'אתהלך' העוסק כולו בתורה הזמנית מכל עבריה. המגזין מורחב ומרהיב ומסייע למעוניינים לצעוד אט אט על עומקה של התורה הנלמדת. ניתן להשיג בריכוזי חסידי ברסלב. לדרכי קבלת החבורת, ניתן להשאיר הודעה בשלוחה 8 ב'קו לסלסל בתורתו': 046277313.

פרויקט השיעורים: שיעוריו הקבועים של הרה"ח ר' ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: א. חבורה מדי יום שלישי בשעה 6:00 בערב, בביהמ"ד אנשי מוהר"ן, רח' רבינו גרשום 1 ירושלים. ב. מדי יום שלישי בשעה 9:00 בערב, שיעור בליקוטי מוהר"ן על הסדר, בבית הכנסת 'נחל אהרן' רחוב קסטנו 14 בית וגן ירושלים. ג. מדי יום חמישי בשעה 4:45 אהה"צ, שיעור בשיחות הרה"ן, בישיבת המקובלים רחל אימנו, רחוב רש"י 95 מקור ברוך ירושלים. ד. מדי ליל שיששי בשעה 3:00 לפנות בוקר, שיעור בתורה הזמנית, בהיכל הכולל חצות' ביתר עילית. השיעורים בלשה"ק. כמו כן, בקו 'חיים טובים' - אידיש, מופיע מדור מיוחד מאת הרב שליט"א, בו ניתן להאזין לשיעורים מיוחדים ב: ליקוטי מוהר"ן, סיפורי מעשיות, פרשת השבוע, נושאים בעבודת ה', יסודות חסידות ברסלב, ומדור שו"ת. מס' הקו: 025090567. בארה"ב: 0400-752 (518).

י"ל ע"י מנון עלה לתופה
בכל ענין או להצטרפות למועדים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: סגרת מדי יום ראשון בשעה 19:00

חיזוק השבועי

ראוי לאדם להרגיל את עצמו להיות בעולם הבא, ודינו להיות מפרש מתאזות, כמו בעולם הזה שאין בו לא אכילה ולא שתיה ושום תאוה מתאזות הפקמיות הפלות ונפסדות של העולם הזה.
וקמו שאנו רואין החולה, מחמת שהוא סמוך קצת לעולם הבא, עדיין הוא מואס באכילה ושתיה ומשגל ואין לו שום תאוה, אדרבא כל התאוות קצים ומאוסים עליו מחמת שהוא סמוך לעולם הבא שאין בו אכילה ושתיה וכו'.
כן יש לאדם להרגיל עצמו בעודו בחיים חיותו ובבריאותו, שיהיה יכול להתנהג בלא תאוות כמו בעולם הבא.
ובדאי אם היה נזכר בטוב זכרון מתענגו העולם הבא, בדאי לא היה יכול לסבל כלל חיותו ותענוגי העולם הזה:

יהלום
העולם הזה אינו
כלום, רק למשך אל
התכלית הנצחית:
שם, נ"א

ותרגילנו בתורתך'

בכל בוקר מבקשים 'ותרגילנו בתורתך'. כי הדרך לטעום תורה שתהיה חלק מהחיים, בהכרח שיהיה על ידי 'ותרגילנו'.

כל דבר שהאדם רוצה להתרגל אליו, צריך לעשות 'ותרגילים' של פעולות קטנות שירגילו אותו לכן. לדוגמא: אדם הרוצה לשאת משקל גדול, לא שייך שיצליח, אלא אם יתחיל לשאת משא קטן, מעט יותר מכוחו, עד שיתרגל, ומזמן לזמן יעלה את כמות המשקל. כי הגוף יש לו כוחות גדולים מאוד, אלא שאינו מתגלה עד שעושה 'ותרגילים' המאמצים אותו מעט מעט, וכך כוחו הגופני הולך וגדל במשך הזמן.

כי אף שבהכרח לאמץ את הגוף בשביל לגלות כוחות נעלמים, אך יחד עם זאת, יש להזהר להתאמץ רק מעט יותר מכדי כוחותיו, עד שהגוף יגלה שכוחותיו הטבעיים רגילים לכמות המשקל, ויעלה מעט מעט. ואם לא יהיה לו סבלנות, ויצה להתאמץ למעלה מכוחותיו, לעולם לא יתרגל, ורק שיבור כל כוחו, גם את הכח שיש לו כבר.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיד בית שמש יצ"ו

הלכות המצויות בהנחת תפילין (ג)

תפילין שנפלו
- אם נפלו על הרצפה כמות שהם בלי שום כיוון [הנרתיק וכיוצא בזה] - כתבו הפוסקים שנוהגים לצום באותו יום אם עדיין לא טעמו, או למחרת (וכן הוא במקור הדין במהר"י ברוטא קצו, והביאוהו הרבה פוסקים ומתוכם המש"ב כו ג. ומש"כ למחרת, הוא בכה"ח פאלגי י"ח).
אך למעשה ההוראה היא 'לפדות' את התענית (ראה: חסד לאלפים מד ה. כה"ח שם. יפה ללב, ב תקעא ח. חיים שאל א יב. בן איש חי, חיי שרה א יח. ערוך השלחן סו"ס מד) בסכום כסף השווה למה שהוא אוכל ושותה במשך יום שלם (יפה ללב שם ז. כה"ח תקסח נב. אגרות משה א"ח א קעה. שו"ת דברי יואל א"ח לב. שורג המאיר, י סד א קנה בשם, ב כב וכג). או לעשות 'תענית הדיבור' באותו יום או לפחות חצי יום (אז נדברו ח כ. רבנות אפרים ו יד בשם הגר"י קנייבסק). כי בדרך כלל התענית גורמת למיעוט תורה ותפלה, ויצא שכרו בהפסדו. ונראה לי להורות להשתדל להוסיף מעתה איזה מנהג טוב או זהירות בקיום מצוות תפילין.
- אם נפלו על הרצפה כשהם מכוסים עם הנרתיק או כשהם מונחים בשקית התפילין - צריך לתת פרוטה לצדקה ואין צריך לצום (מש"ב שם).

ג. ומי שעבר ונגררה או נזרקה הרצועה על הארץ - דנו הפוסקים אם צריכים להתענות על זה, ולמעשה כתבו הפוסקים שאין צריך להתענות (אלה רבא סו"ס מ. מחצית השקל מד ה).
ד. והרואה מי שאינו נזהר בזה - יודיע לו את האיסור, ולפחות יגביהם הוא אף על פי שלא הוא שזדקם, כי חובת הכבוד בהם חל על כולם. וכן נהג הגרש"ז (הלי"ש ט ד 111).
ה. ומענין לענין, אסור לשחק עם הרצועות (אפיקי מגינים לו א. וכן ראה בתוס' שבת מט. ד"ה כאלישע).
הנחת התפילין על הארץ
אסור להניח את התפילין על גבי הרצפה (ראה שו"ע מ ה ומש"ב ב ג). אבל אם הם מונחים בכלי שיש בו חלל בגודל טפח, והיינו 10 ס"מ על 10 ס"מ - מותר להניחם על הרצפה (ביה"ל סו"ס מג).
ולכן מותר להניח על הרצפה תיק התפילין אפילו נרתיק של תפילין לחוד שבדרך כלל יש בו שיעור האמור, וכל שכן תיק שיש בו טלית ותפילין שהוא גדול יותר. אך יש להזהר שלא יהיה מונח בדרך בזיון, וגם שלא יבואו לידי בזיון על ידי זה.

איסור גרירת הרצועות על הארץ
א. זה לשון הקיצור של"ה (חולין, הל' תפילין) בשם מהר"ן שפירא: רוב העולם כשרואים ציצית נגררים על הארץ, חורדים חרדה גדולה כאילו היא ספר תורה, ורצים גדולים וקטנים להגביהם. ובשעת הנחת תפילין ובחסרת הרצועות, נגררים הרצועות על הארץ, ואין חוששים כלל, אלא במזיד משליכים על הארץ. ובהיפך הוא, על כן יש להזהר שלא יגררו הרצועות על הארץ.
וכן הזהירו על זה: בפרי עץ חיים, שער התפילין י. מקור חיים, כה יא. אשל אברהם בוטאשטש, קנד ג. בן איש חי, א וירא יז. וכן מבואר ממה שדנו הפוסקים (הלן ס"ג) אם צריך להתענות, שמע מינה שאיסור גדול יש בזה.
ב. לפיכך יש להזהר במה שרבים נכשלים בזה בשוגג, שאין שמים לב שהרצועות נגררות על הארץ, ובפרט ברצועה של יד שכל עוד שלא כרכה היטב על היד, היא נגררת על הקרקע. או יש שעושים כן במזיד בעת שמתירים את קיפולם מעל גבי התפילין, וזורקים אותם על הארץ. ויש אשר אכן נזהרים בזה, אך משום מה מקפידים דוקא שלא תגע הקצה של הרצועה לקרקע, אבל לא איכפת להם לגבי שאר הרצועה.